

Opera Sneeuwwitje als muzikale toverbals is pure verwennerij

ENSCHEDÉ - De Nationale Reisopera trok de artiesteningang van de Twentse Schouwburg zaterdagavond voor het laatst achter zich dicht. Nooit meer opera aan de Langestraat, na 53 jaar operageschiedenis in Enschede. Een historisch moment, goed voor een korte toespraak van NRO-intendant Guus Mostart en een traktatie in de pauze van de voorstelling 'Snow White'. De koffie en koek waren niet het enige waarop het publiek werd getrakteerd. De wereldpremière van 'Snow White', een 'tragische operette' over een eigentijdse Sneeuwwitje, bleek één grote verwennerij. Micha Hamel (37) schreef het stuk in opdracht taferelen. Daarbij zocht Hamel een klanktaal waarin bijna alle muziekgenres van de voorbij eeuwen zijn vertegenwoordigd: van barok tot Beethoven, van tango tot twaalftoons, en van wals tot calypso, je kunt het zo gek niet bedenken. Het kwam er uit ook, en hoe: in de orkestbak zaten 22 virtueuze musici van het Nieuw Ensemble. De kameleontische muziek en het tragikomische collageverhaal werden door regisseur Marcel Sijm op het toneel voorzien van een ingenieuze en prikkelende regie, versterkt door de surrealistische en buitengewoon rijke decors en kostuums. Sopraan Rebecca von Lipinski, in de veeleisende titelrol, zette een

van de NRO en stelde zelf het libretto samen uit het gelijknamige absurdistisch-surrealistische zestigerjarenboek van de Amerikaan Donald Berthelme. Het resultaat is een vermakelijk spektakel, een muzikaal-theatrale toverbals die eindeloos van kleur en smaak verschiet. Hamels Sneeuwwitje woont in een flat met zeven glazenwassers en ieder heeft zo zijn rol. Sneeuwwitje doet het huishouden, de kerels werken en zuipen, en seks is er op afspraak onder de douche. Het is een van de weinige vaste structuren die zichtbaar blijft in de collage van fragmenten uit de levens van (totaal dertien) personages binnen en buiten het appartespetterende sprookjesdiva neer. Naast de uitstekend bezette overige rollen was er een opvallende rol van het solide operakoor, dat onder meer halverwege de voorstelling een gezongen enquête afnam bij het publiek: Vindt u het leuk tot nu toe? Snapt u het nog? Wilt u oorlog? Meer emotie? Het aardige van een wereldpremière is, dat de componist himself ruimschoots de gelegenheid heeft om uit te leggen wat hij met het stuk bedoelt en wil bereiken. Hamel deed dat de afgelopen weken in diverse media, onder meer in de volgende bewoordingen: „Met de aanduiding 'tragic operetta' geef ik aan dat ik iets gemaakt heb

ment van Sneeuwwitje. Sterker nog, ondanks Sneeuwwitjes pogingen tot zelfontplooiing (met gitaarles, gedichten schrijven en zoeken naar een prins) en de bespiegelingen van de glazenwassers over groepsdynamiek en leiderschap, lukt het geen van hen om te ontsnappen naar 'iets beters'. Als er al 'iets beters' zou zijn. 'Snow White' is twee dingen, volgens de componist zelf: 'een tragikomische met als centrale thema eenzaamheid', maar ook 'een krankjorum liefdesverhaal waarin oversekste mannen en geëmancipeerde vrouwen worstelen met zichzelf en met elkaar'. Dat leidt zowel tot hilarische als tot wrange met diepzinnigheid er in, terwijl de bezoeker toch een goeie avond uit heeft. Modern muziektheater op een heel toegankelijke manier." De vraag of de componist er ook daadwerkelijk in geslaagd is zijn doel te bereiken, kan en mag alleen worden beantwoord door pers en publiek. En dat antwoord luidt onomwonden: Ja. Over de eeuwigheidswaarde oordeelt de geschiedenis. Op 21 november opent de Reisopera de nieuwe schouwburg in het Enschedese Muziekkwartier, wederom met een opera waarvan de inkt nog nat is. Moge deze wereldpremière net zo spectaculair zijn als die van Snow White.